

10. Erindi séra Ólafs Magnússonar
flutt á fundi Eyrbekkingafélagsins.

15 blöð qto. og athugasemdir Jóns
Pálssonar 5 blöð rituð 14. jan. 1945.

11
Formaður þessa félags, - sem kalla sig Eyrbakkingsfélag -
fær þér fyrir viku síðan á leit við mig, að ég, á þessum aðalfundum
félagsins í ár dælið um eitthvað um sönglíf Eyrabakka á lí-
innifit. -

Ég veit að lítur þú mér, sem þekkingu hafa mikið mér en ég á þessum
efnum, og væru þú færan mér að ioma þetta afhendi. - Sjálfur veit
ég lítið um vísu, hefi að eimi myndad mér minna skotaris um þetta,
þyggda sumpark á þeim kynnum sem ég - síðastliðin nær 40 er þaf
þaf af þessum og sumpark á gelgánum.

Það sem ég segi þér vil ég þú helst að skotad sé eimi og hvers annar
rabb um „daginn og veingin“ sumpark, þess ekti að eimi sönglíf,
á Eyrabakka í líðinni lít, heldur eimig fleira, sem kona kann.
þyggum.

Þú eitt vil ég taka strax fram. Ég gæta ekti dælad um sönglíf á
Eyrabakka nema að hafa líl samamburðas sönglíf þú. Þú e
á sama lítra, þú e ég refsilega notkad þessum af eigin
þyggum og veinu um tímabilid frá 1870-1890 og þessum notkadum
veingin þessum dælad frá 1840-1870.

Það þessum löngum veit þú þessum kvælad, að þessum svo-
vefudu selstóðu veit þessum þessum á Íslandi þessum veit eimikona
þessum á þessum. Þessum veit að veit eimikona grótamenn, e
sagð va, að um lílitam að þessum, en að selja landimenn um
meira og minna stemonda veit þessum okum. Þessum sitan með
á gótam veit íslandinu, lífa þessum á grótamenn í lílifi, um leit
og landimenn þessum lílifa veit þessum og þessum. Þessum þessum
veit mikið þessum þessum enda veit þessum þessum.

En öll mat má skoda frá fleiri en einni hluti, og svo er um þetta, er
 nú var nefnt. Hlygg er að þessi meðferð á laudimáttum um þessi mest fært
 eftir mannkostum þeirra manna, er skjórnasta þeirra selskiðs-
 urilumum. - Og þegar við mí sístaklega snum huga vorum
 að Eyraþakka og selskiðsvestlunum þar, þá er það, að frá þeim
 er þar þafa mestu ráðit um meginhluta þess tímabils, er er
 mun minnst á þess, tímabilit eftir 1840, þá hefir margitkonar
 menning breiðst út um Eyraþakka frá sjálfri vestlunars-
 stöðinni, og ekki aðeins það, heldur einnig miklu vitar um.

Eg er ekki ein um að það sé ofmál, að „húsið“ á Eyraþakka
 - en þið skiljið öll hvað meint er með þess nafni - þafi, er vil segja
 allan sitari helming 19. aldarinnar verið aðal menningarstöf
 Eyraþakka og jafnvel talsmál leuqa úti frá.

En svo að er nú komit meir afvinnu, þá alla er,
 að minnst dælit á sönglögum í Reykjavík á árunum frá
 1840-1890. Þeir er er nokkur kunnugur, sumpart af öf þessum er
 sumpart fyrir eigin reynitu. - En vit árit 1840 munda er meynu
 þess, að á þess ári kemur Pétur Gudjohnsen til sögunnar. En þá
 og þá börn eru vitanlega fyrstu söngmenntar frömuðir þess í heu-
 um, sem nokkur mark er að. - Með Gudjohnsen kemur
 fyrsta Orzelut þess í Dankeiskjuna. Gudjohnsen hefir hefir,
 prof á söngefudu Jafnframt - Institut í Danmörku - er me
 skilt að verið þafi nokkur einnig skofur og kemur skot-
 inn þess. Jafnframt lesti þá að spila á Orzel byá profinn á Berg-
 ren, er á þessum tíð var einn af fremstu frömuðum kirkju-söng-
 inn í Danmörku. Nam þess alla tíð síðan aldarnis.

Starfið sem liggur fyrir Pétri Gudjohnsen á sínu kirkju-söng-
 inn, er þá tekur und söngstjóri þess á Íslandi, ef er mátti segja svo, er

svo hvaldilega mikit og vandasamt, að mið áar vit að hugna um það. Það var hvorki meira né minna en að vinna að þeir að bjóða á bak aftur þeim gamla Gvattara söng þús á landi og byggja upp nýtt í stálinn. — Ekki er þetta þó svo að skilja, að gjalfrúmin gamla Gvattara söngur verði frá upphafi rangur, þess á máti. En þú varst áttum allur afbakið og óþekktan legru meina um — kunnáttu landinnanna og illrar meðferðar. — Ég get sagt meira um þetta, þeir og er gjalfrú svo gamall, að hafa verið heyrð gamla sönginn í Kirkjunum og meira að segja í minnum eigin Kirkjum á fyrstu prestskaparvinnu minum í Gvattum. — En úti þetta get ég ekki farið þess.

Pétur Gvattarson er vandi ótrúlega mikit. Árið 1861 gefur þú út einradfata sálmagöngubók með sálmalögum um í þinni mynd sem þau nú eru í þjáttak. Sú bók hefur hafið mesta þýtingu, og komu „laugspeilin“ þar einkum til hjálpar í stórkunn þemmar. — En það sem mest hjálpar til að rýða „nýja söngnum“ er svo var refsudur, brant út til þýðarinnar, var vísanlega það, að eftir að latínuskólinn var kominn á skafu þess. Því árið 1849 verður Gvattarson söngráttari þar. En með söngnum skólapiðlum barst þeim nýir kirkjusöngur einkum í þessum —

Þess söngkennsluna í latínuskólanum notaði Gvattarson einn eina söngur þinn refsudur Þensgrænstefti, einkum 6. og 9. kappin. Það varu alþýðleg og fallleg, þó öll útselt fóru, blandan kór sem nú er kallað. Það var ekki verið að farið um það, þá daga og fram yfi alla minna skólakitt, þó þó lík; slíki útsétungru vöru söngur af kálmömmum einungu. En það leit á löngu þess. Því, að kunnarfólk hafi nátt um það söng, fyr

Fóðlaug Guldjohansen fór að syngja með honum í kirkjum
húsa, en þá er komið um 1870. En þó voru það einhver skóla-
píllar sem hlödu henni uppí kirkju söngnum; Guldjohansen hét.

Um Guldjohansen og henni miklu baráttu í allri fátækli tími, til fram-
dráttar söngs en tími henni; laudinu mátti margt segja. En til
þess vissst enginn tími henni. En af þeim afkomendum tími, sem hún
þefi kynst, líkist enginn honum meira en Petrus Halldórson borg-
arskyrja, líklega bati, sjór og raum. Guldjohansen dó 23. ágúst
1877.

Þá lekur við skjón söngmála henni; þe Jonar Helgason sem
organisti ínt Dómkirkjuna. en Steingrímur Jónsson sem kunnur
ínt latínskólum og hankemari ínt prófa skólum.

Jonar er. við að henni með þeim hugum er henni er komið. Flam heft
stundar járnsmíði sem aðal hlutur. En hugurinn drótt ómögulega
lega að singli henni. Hona fyrstu menntisögu í þeirri grein fer
hún hjá skrifsmáttmanni föru Ólufu Þinsu, er hjálpar henni
og studdi á marga leud. En hún var að söngnum með þona, svo
sem Kantata kunnur, er sungin var ínt nafni Jóni Sigurðssonar
henni rituð um. (Frítök þon. VII) Síðar kunnur hún Jonari á
framfari í danmörku ínt profesar W. Gade, og Viggo Samne.
Þessundur þe Jonari henni mig, ut. - Jonar lét einnig
ínt söngsmátt henni í barnaskólanum og síðar ínt kunnur
í harmonium spili. Kunnur áttu henni mátt þessu skamt, en tíni
sulega vandvorkur á þeirri sítt, er tíni rektar. - Um eða rekt
ápril 1870 hafði Jonari skafað henni söngfélag, er nefnt var
"Harpa" og lífti henni fram um eða yfir 1870. Var Harpa aðal-
söngfélag henni, þe, um ungdömi - en hún henni 1871, Jón gamalt.
Síðar alvarn fer að bera á Harpu sem söngfélagi, ínt öfingur og

3 undirbúning þjóðháttarsingvanna. - Og það er einmitt með
 gúð úr þjóðháttinum 1874, að líffæra að fara í söngum þeir!
 Þeir, eini 3 rannar marg flewa. - En myndamanta vel þessara
 Helgasonar heli ekki síst veit þafa það, að gefa úr hafi vel
 af náðabókum handa alþýðu manna og barnum í barna skól-
 um með íslenskum textum. Því ekki var ein lengra komið
 í minni barna skóla þess - en þinn er frá hausti 1875 til vinar 1877,
 að allh er sungit á dönskum í 3. Þegrenskefki.

Á 8. ára lagnum eða nær 1880 stofnas Helgi Helgason, bróðir
 þessara þess þinn fyrsta Líða flótt, þóttu það mikla fram-
 farir þess og menningarvæðis. Helgi var afkastamikill honskald
 sem kunnugt er.

Síðar á þessum tímabili þ.e. um árið 1890 kemur Þjórn
 Kristjánsson til sögunnar. En á þessum manni feið hvarfði til að
 minna sitar. En í miðja þetta árið 1890 vegna þess, að þessi
 alfarir úr þessum be árið 1888, um það til sem þess myndadur
 fyrir fargang þeirra Steingrími Jóhannseni og Þjórn Kristján-
 sonar söngfélags, sem nefnd var 14. janúar. Og þessi er að það félag
 hafi gengit af "Hörpu gamla dæðis". Þó veit í þessu ekki með vinnu.

- Um 1890 er þá þetta langf. komið með musík líf þess. Þeir k.:
1. Kirkju söngurinn að langmestu leyfi söngurinn af kartmannum
 einum.
  2. Söngfélagið "Hörpa" að mestu leyfi einvart um allan opin-
 beran söng, og situr á árin, að vinnu þessin mynd að sýnja lög
 útselt fyrir karta kva, án þess þó að sátt sritganga eða helja
 nátt. að atþingaveit vit það, að lög útselt fyrir blandaðan kva
 vinnu söngur af kartmannum aðeins (sbr. Sálmalög).
  3. Kvenn folk þessin er mjög lítil látið til sín þessa opin berlega.

6/.

- Adami þvíttva sínum höfðu konur sungit þú einsoing.
4. Opnilesum þjóðfóru slátti man þú heit ekti eftir í míni lífi
öðrum en þú flokki þelga þelgasona.
5. Skólapiðlar höfðu um nokkru tíð mæg á haldit uppi sin privað
söngfélagi valdra söngmanna innan skólunnar. - Söng þetta
skólapiðlafélag nokkru oft á vorin fram en vit skólann, þegar
þúum til stannanna, og þetta oft lokað vel. Í míni skóla-
lífi, stjórnaðu þessu félagi þeir: Ánni heitinn Þínsen landi-
höfðingjason, Þjarni Þarsteinson, Sítar Þóroddur, og Þórnar
þelgasen, sítar lokað.

Eftir þessum útgang, sem þykja mun erðim óþarflýga
langu, þó ekti sé stíklad nema á þú stöðta, sýn þú mér svo
að þú er þú átti ein komu að vera aðal umræðu efrin.

Um lítil leyti og Guðjahnsem ferdin vinnu að söngmálum
Þaritar, og raunar allri landinu, tekur vit veltunarskjóna-
stöðu á Eyraþakka: Guðmundur Þorgrímsson, á gætu mað-
ur og höfðingi betri: sjón og raun. Ekti veit þú með vinnu
þess að þú sést að á Eyraþakka, en þygg þú veit þá þá
um miðjan 3. lög fyrir áldur. Svá mikit er vit, að ári 1848
er þú fyrir alvörn og með alarku ferim að gangast fyrir stöfu
samskotum til stöfu vinnu barnaskóla í þessu. Komit
sá skóli á stöfu skólinu eftir 1830 og þygg þetta 1852, en
þá lá Þaritar barnaskóli dauður útfaltek og menningarleysi
þegar þú þú og þessi svo veit, að þú þygg þú 1848, og veit þú
er þú upp, aftur fyrir um 1862.

Þorgrímsem átti fyrir komu Sýslu Nielsen, komu af dómk-

8./

hefi semiliga komit ~~um~~ e húsit varla mikit seirna en 1860
eda mástku fyr. - En til samantvenda við þetta vil ég geta þess
að ári 1833 gafu skólarnir Gylfjónseum & hljóðfari. -

Sylvia Thorgrímseu mun eittvað hafa kent pianospil.
Minnsta korti hefi ég það fyrir sagt, að hím elti þeirra nafn-
kanna Pálna frá Seli. Stakts úrskurði Bjarni Pálsson,
hafi fengið sína fyrstu kemlu. Spilamennsku hjá frá Sylvía
Thorgrímseu. En Bjarni, varð að þess er mér hefi sagt verið
organist við Stakts úrskurði, og fyrsti organistinn af
brotu þess síðan hvar af öðrum fram á þessan dag.

En þetta gamla hljóðfari er „húsin“ er nú í eigu Páls Jón-
ólssonar, organlíkara.

Fjórða Thorgrímseu dóttirin er Eugenia, er giftast Nilsen
venjumarshjara, þeim er vitlat forlata hímna miltu
Eyrabakkaverndunar af Thorgrímseu, er hún líd af þess störfi.
Hludu þau hjón uppi í hvern grein erfðar og sama kaup-
mannshúsin, er svo var kallað.

En um frá þess Eugéníu Nilsen, er að öðru leyti það, að segja,
að eigin ein marnestja, af öllu þess fólki, sem hlut á að þess
málum, er þú um rætt, á eini miltum þátt, og vamm eini
markvint að minningarmálum Eyrabakka kauplumi, eini
og þess. Hludu velur alla sína æfi, frá 1850 - 1916 á Eyrar-
bakka. Hefileika þess og aðstada öll þess þess umt að
ná meiri áhrifum en flestum eða öllum ^{varumtána} öðrum. Hludu
var alveg séretat marnkorfakona. Hludu meðal annari þess
þess sjaldgafa, en ágata kort, að leita afnilega fyrst að
þess gata og elstuverda. Þessum marni og konu sem þess kynn-
ist, koma auga á korti þess og hefileika, og sleppa etki þess þess

T

9/
á meðan unnt var að halda þemmi; það var í rauninni skvæð af-
malk, þótt oft var boið að þeim, er Indriði Einarson kallaði frá
Nielsen „Bakkadröktninguna;“ þeir þeim var það að mýgja líti. Hún
var ein og móti fólksinn, að þeim leyft að þeim umni þeim öllu, og þar
hag þeim heilt fyrir bjóti í þessum grein.

En það sem þeir skiptir ein mestu máli er það, að frá Nielsen
var ekki aðeins mikil söngkona, sem heilt einni góðu söngvödd
svo lengi, að undanum sakti, heldur gæti einnig allk sem; þessum
vuldi stótt til þeim að breiða söng og söngmenn til svo langh
sem þeim gat mátt. Hún var að vísu engin Kanna-Kanna.
Eitja á hljóðum, en þeim sáning munst skina inn í fólksinn
bæði í kirkju einni og þeim þessum. Og þeim var allg sú-
slutlega smekk-kona á sönglík. Hafi þó vort lítið kynst
mínitlífi skuldi: - En smekkar þessum var sumpark eitja-
gáfa og sumpark var þeim svo heppin að eiga að þessum
sinnum - en það voru eigendur vestunavinnu; þessum lít-þá
mum, er bæði voru menntaði menn, og einnig sönglík. En
þessum menn voru þeim Lefoli: þessum. Lefoli þessum eldra sú
og að vísu 1889 en kynst þessum skvæð. Gjöfuglygu mátt og
smekkinum að sjá! Lefoli þessum yngri, þótt hún Androos að
formafni, - kynst hún meira. Hún var musíkallt, spítali
eithvað fíttu. En það sem þeir skiptir ekki minnstu máli var
það, að hún var giftur konu, er leyd hafi söng, og var oft með
þessum hún uppi á sumrum. Hjalpari allk þessum til að bæta söng-
smekkinum og alla meðferð á vitfangri þessum. Sekt, þessum menn
þeim Lefoli: þessum hafa hafi einn þessum hug á menntun og men-
ningu Eyra-berka þessum; þessum grein, og vafalaust stótt það
á yfir lund.

Loki nefni er síðast þessa yngsta Þorgrímsoni eldra frá Astu
 Hallgrímson. Hún kemur að þess leyfi minna við þessa sögu, að hún
 hefur í Eyra-lettkaplaði framur ung. Dvaldi um nokkur t. skent
 í Danmörku, og fór þar nokkra söngmenntum. Gífti síðan
 Tomas Hallgrímsoni lestri og læknaáminna þús. Þótt, og lífi
 hún er sem þá öldur ekkja. - Hún kastar ljóma á félags-
 skap sínu Eyra-lettku með þess, að hún er af landi öfbrigða-
 þu Ólafursonen til þess kjörin, að syngja hím fyrsta kórum-
 einson, sem er vilt hilt, að fluttu hafi verið opinberlega á
 þessu landi, en það var einsongi- kvenhlutverk. Hantólu
 frá Finson við jarðarfor Jóni Sigurðsson 4. maí 1880. Slefu
 fríun sjálf sagð ekkjalega frá þessum þaki í lífi sínu í Dis-
 bók Morgunblatinn, fyrir nokkrum árum síðan.

Má mi af þessu marku hve langt við Íslendingar vorum kommi
 á söngmálabruktinni fyrir að eini 50 árum, að er man ekki eftir
 umma einni opinberri framkomu söngkonu fram á 1890, aut þess-
 arar, er hún nefndi um frá Astu. En það var fróken Guðrún Waage
 systir Sigurðu Waage hím eldra. Hún hafði mjög góða rödd, er hún
 hafði eitt hvar fengið skilata ekleid, og lét hún sínu sími hilt sem
 þessa á þessu árum sem min þessing verbiint hilt.

Hinn eini sonur þessra Þorgrímsonu hjóna - Hans Þorgrímson
 kemur hilt ekkja við sögu. Hann sigldi úngur. Kom til Ameríku.
 Vertu þar mjög vel metinn prestur, aðallega innan norðra
 safnata og er mi nylatim hárgam all, 89 ára aldur.
 Ekvil ekkja skiljast svo við þessum kafla að er ekki nefni Magnu
 Guðmundu Níelsson, dóttur þessra Níelssonu hjóna, þessa övrygulega
 vel gefnu konu jafn á síni söngmálanna sem vilt umastatar.
 Hún vertu aðstodarmadr og aðflati móður sína á þessu síni, er

- um eitt skeið var haldin matar áit Eyraþakka verður.
- 6. Sigfús Einarson, sjálfur fæddur söngkonungur, lifir þá bláttu barnheimi til þess er hún er orkinu stúdent og með musíkhlífum í húsinn.
- 7. Sigurður Eiríksson reglu bóti og orzansli, fadri leiðsýni vors, til og vint að orði hafi sýni áhrifum ^{söngmáttinn} þess, þó ekki sé mér það fullkunnugt. En hún var bættu á Eyraþakka um all- langh skeið.
- 8. Þeir Þorsteinn og Þórunn: sva Geir og sva Ólafur Lemund- sýni voru hús gestir í "húsinu" og sungu þar mikit, ekki sít Geir með sinni sjáldgæft fagru vadd.
- 9. Steingrímur Jakobson söngkonungur vit latínuskólann, var lít- ur sumargestur í "húsinu". Er mér sagt að orðtak hún hafi ofhant vint þetta: "eigum vit ekki að halda lonsert. dag" og var þeim uppástunga venjulega sirt.
- 10. Haraldur Friðrikson líkari frá Kaldanvernum, elst sem barn upp í nánunda vit Eyraþakka, og var sál hún þegar frá barnastu sýni fyrir öllu, er að sönglist lauk.
- 11. Þá var og Sigvaldi lektur Kaldaloni hálversk kunnugur og sítus gestur í "húsinu" á árunum 1905-1907. Er mér skalt að fylkyrta, að á þeim árunum var fyrir hún góðu hjálp og þell- tóku okkar fleiri mikit mæisvað á Eyraþakka og margi lonsertar haldni. Ekki það vit frá Nicksen að fá slíka men- til aðstæðu sem Sigvalda. Þytti mér ekki ólíklegt að kynni hún þar hafi sítar birt hjá konum, naktum avast.
- 12. Þú Kirstun Blöndal, sítar kona Ásgeir-lektur - sonar- dóttir P. Guðjónsen og söngkonungur einn og hún átti skil, fat- mjög vískaun þá h' öllu sönglisti á Eyraþakka, þou mægu

er þau þjáð dvaldu þar. Þar uppi um rólpu
 þá má ekki gleyma Lúthraflanni, er Guðlifaformið hefur átt
 það var um mig á á fjórðu arablugum þessara alda, á
 himn áleggi sýntunefnda fundar Ásmunyrku var haldið um á
 Eyraþakka. Þar það þá mér óbrigdul veija frá Nielseni,
 að sjá svo um að við þau hefjist um flutt fötley vindi
 og að sjálfsoyktu haldni larsvöðar. Varu margir söngeitni
 menn, sýntunefndinni, er tóku með fjórðaði út slíka
 stemmdu og fluttu átrifin heim með sér.

Með það, huga sem er þess hefi sagt, og er bygg á ekki
 stakki miklu frá rétta máli, þótt einhver ónátvömmi
 eða minnimmí kúmmi þar á fimmt, þá held ég það se
 vaba afmelt, að á Eyraþakka hafi verið mikil musíkaleik
 menn, sem ekki hafa gáf eftir þess er hér í Þorík. mátti þá frá
~~1890~~ árunum fyrir 1890. Vil ég þó að engu leyfi haldna á Þorík
 í þessum efnum, og það þó séttu, sem er loka sjálfur ekki
 allitím þátt, söngliði þjávni frá þess rétt fyrir 1850 og
 til 1858. — Og er fullkört það að söngmenningin frá Eyra-
 þakka náði víðar en rétt um það pláss.

En frá kaupmanni þessinu var fleiri konur menningu að
 fá í þessum ásum. Þar var rauninni þinn ágætasti þess-
 ondra skóli. Og bygg er að ekki allfaa konur hafi allk
 sítt líf búið að þessu þessmóður menningu, er þess söttu
 þau gáf. Vil ég hika máli mínu um þetta með þess að taka
 með fullri samferingu umdi þin vitru — og velmettu ort,
 er frá Sigríðu Eiríksdóttur þessi um þess í ágætis vindi,
 er þess í góttveldi flutti í síkin útrögn. Gæti er vel, auk
 kaupmanni þessins um á Eyraþakka, bend á þessatru þess-

li' þu á laudi, sem veyrdust slíki ágeðri húmörskosta
tu áttu þyr. Guþis sleppi þu þu.

Svo vil þú að endingu segja þetta: að þitt Eyrbakkings
þingad flutti, sem stefnað hefur þessu félagskap þitt
þu að halda við verk laupelinn þitt áttu stöðvama og láta
ekki ákthaga löndin slíka, þitt getit að minnum dómi,
að á laði vertum meðnaði úr af stöðvama yttar.
Það er ekki noz með þá, að Eyrbakkinn er ein af elstu
bygdalögum landinn; að þar værum þau aldarvæðir rekinn
ein umfangsmikla vestur landinn, vestur sem náti
þú Þreykjarni fjallgardi austur að Steintarsandi og
jafnvel lengra, heldu skapast þar á ymsá fund onni
menningu en, að þú hepp vísast amarráttar. Gamla þúvrit
sem mi á er, að þú þú best vísast 190 ára gamalt, þess
þess maza ryka og ágalla menn og konur, sem þess
þess þess menningar allra úr þess. Og vona er, að þess
þess þess þess að það er þess sagði; upphafi, að líka má á
þess má þess þess þess, og þess á meðal einni gamla
slíka vestlaninn þess.

Þess er svo áþessendur minna vel að vísast og þess
með godvild þess.

Athugasemdir

vid

erindi sr. Olaf Magnússon, es hann flutti í Eyrbellungafélagi.

ad. bls. 7: "Upp á 1820" á skráilega d. vera 1847, þeir þó létu G. Thorge.
sid ver þann forðgjörni: þar. Hann var fæddur 1824, alinn uppi í Hafnar-
firði, sidan um 12 ár í Kbh., en kona hans var fædd í Keisavali 1819
og alin þar upp.

bls. 8: "Varla miltid sanna en 1860" - Á d. 1842, þeir m. þ. ad
lyki konu Th. gr. - hjónin með þá ad wordu. Hafi óg sprækt Hornung &
Molten um aldri þess og eigendur og ferðir svar: þessu landi ad
þeim fjórum.

bls. 8: Þjarni Pálsson var elsti elstur d. h. bróðra, heldur
2 í h. d. bróðrum en 4. barni föreltro minna (en þau voru 10 br. og
systur 2), fæddur 18. júní 1857. Orjelstíllandi hann bjó f. h.

Sylvín Thorge. sem veitur 1875-1876. Orjelid var uppi 4. júní 1876
- 14. okth. 1876 - band Þjarni m. med sér ut í Eyraell. til þess, ad
vera vid afingur hans. Þar var óglæymunlogur d. g. Þad h. v. d.
l. h. f. h. Lúsa Th. í víanu þó man eftir, Heste galop, sem hún lét,
og þá voru spildu bl. í Spilodó's þá, en Magnús smidur þórdar sem
gerdi vid og spreiddi þessara oprenningar eftir: "Sanna hún eftir
annars nógu vel, Martinus en í áru?"

Fr. Lúsa gaffist 5. júlí 1877 Sanna í barni Harepturssyni og
f. h. Eugenia Jacobina gaffist 25. júlí 1880, T. Willson, en hann hann
til Eyraell. 11. júní 1872 (var þó 2 ár eftir þad en landi) f. 27. febr. 1844.

Ad. bls. 8: Fri Egegnis. Jakobius Nielsen ólst upp á mestu leyfi
 hjá föri Hjaltalin handlökum í Reykjavíki og komu hann, Fri Jakobius
 Hjaltalin, dóttur hans Þóragóe verslunarstjóra í hús og veltu hann
 var stjórni Fri Sylvius Thorgrímsson (F. V. Nielsen), enda var hann á öðrum
 fræði nafni Fri Arnarson, Jakobius Hjaltalin og kalladi þann jafnan
 föðurforaldrum sínum, þótt eigi hafi hann verið hjá þeim nema í fyrstu
 og um stundum sínum. Fri Egegnis J. Nielsen var fald 2. nóv. 1858
 og anddi 9. júlí 1916, 65 ára daldri. Hann gífti 7. Nielsen, einu og
 áður en sopt 20. júlí 1880. Svaramann þeirra voru: P. Thorgrímsson og J. R. Þ.
 Lefli. Fri Aita Hallgrímsson var f. 7. júlí 1857 og gífti 7. Tómasi
 Lefli Hallgrímssyni, einu og áður en sopt 5. júlí 1877. Svaramann
 þeirra voru: P. Thorgrímsson og P. Þ. Þorsson.

Ad. bls. 12. Ad B. Mr. hafi um eitthvíð verið, eins og er í "Húsinu"
 hýgg ég, að sé alls eldi rétt: Þannu stutta tíma sein hann varð Gyver-
 bálta var hann hjá Björni góðum í Garðabæ og manni þannu. Hagmenn
 smíði Þóðarsoni, en áður getur. Þá mun það haldur eigi rétt vera,
 að B. Mr. hafi fyrstur manna (nema þá máttu hún eyða) komið á þá
 að songlög, t. d. Saki Þess, sjá og hún, má eigi sýngja með Karlmanni
 höfðum sínum á þessu daga lag og milli völdu ^{upp} ~~þess~~ um Tóna og
 þann (Þrimolassi í blöndum höfð) undan um Tóna, en þá verð.
 um lagid songhæll fyrir Karlmanni sínu, annar geggi meði það líman
 upp fyrir efri raddum. — Þegar þess. Þóðarsoni í Högni var jafn-
 smugur, 1882 gatti Þjarni tóni mínu þessu og lét sýngja lagid,

1)
 T. d. 9. marz 1882.

Konung David sem Krossi með ruddum, fæddur árið 1790
við einn gáður segir. Við jendurfor þá sá. Heingrims sonur prests í
Gaulverjabæ benti sína Son. Jóni sem í Hraungarði einnig á þetta
ári var sálmurinn. Kallid er komið á sálgjafi með Karlum ruddum.

Þá. Þó þessi sálgjafi með Hólu- og Karlum ruddum, þarf ekki að flytja
þó til, heldur sálgjafi þó einn og þann er í Koralbóttum, þ. e. með
baldurum ruddum. Þá þessi til vaxta þá leikna í heilögum, í að
leika efi raddiman áttund undan er skrifad er, en þinnar einn og
sýnt er á nafnum um í vinstri handi.

Ad. bl. 12. Eg held, að þú í Hlíðaranda, fæddur bókum mínum, úr 9. ári, hafi aldrei
verið vinnu. í Húsnum; hann var þótt á Sali, síðan í Madalholkum, þá í Öskyrur-
nasi og loks í Stólaþinghófu, en þá Öskyrurazzi hafi hann, sem margir ári ungi
mann þar um stóð, náin mótt við föllid í Húsnum. Árið 1874, 2. ág. sáug
hann með Þjáarna bróður mínum í Stólaþinghófu og manni í einstundu
eftir þessum löngum: Ári og síð ígeri vada, þótt voru croffinn, þó þú þín um
drottin, Valma Linnu vada Kalla o. fl. Þú mundu þann gauti í Hlíðaranda sáug bassa svo,
að mér þaust Hlíðaranda lítra, a. m. H. undan bókum árið hann. Eg var þá í Hlíðaranda 9. ári.
Amars held þú, að Þjáarna: Þótt hafi úttítt sálgjafi allra manna með þau
eytra, undan þóttum míli 10-20 ungi manna til hús vaxnum 1885-86 tíð
vora sáug; voru þáin flastir í Hraungarði og Túngum. Þá Þjáarna lórd Einar
Einarsson frá Þaxárdal (fadur Sig. G. Hlíðaranda), og síðan vaxnum í Hólu þíri
á Hlíðaranda, vaxnum 1878-79 og síðan voru margir manna undan Þjáarna

1) d. 20. maí 1893.

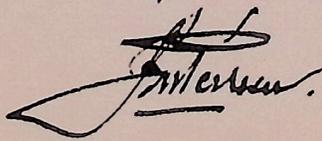
og þeir komi langt að, ofan stíjja á staun úr geim.

Langst um var það Guðrún Guðmundsdóttir, sáttu hafið fegursta og
fyllsta fegurðad, þess og helgi hafið, en, yfirlit þess "haus" í Kirkjugarði
og þess gjórdi höfðinginn ómýli en áður stótt styrktu þessum og þess feg-
urð hálft sé lengi og vel - og enn er notkun af þess!

Þetta millivædd söngráttur Guðrúnar dóttur, úr í Hjálsgötu N.,
svo og systurnar, Sólveig Daníelsdóttir og Sigrún, komu Páls Guðmundssonar í
itessi. - Medal þessum hafið: og margar ástundir aðalrí, m. a.
hjá frí G. Nielsen, frí Kristine Blöndal (komu ástundir aðalrí), Elínu
Eyvindardóttur, komu Kristjánus Jóhannssonar, Eygló Gísladóttur
Linnarinnar og Hólsdóttur, Sönnu (úr Thors) og Halldóru, auk margar annars.

Á Eyvartakku var ástund á hvern stund og stund til afingra og söngur ástund:
matu frá allri í stöðum lína af óhinsdæddi var. Þessum var ástund
frá fyrri ástund frá er til fegurðar og gamans var í bærstöðum. Þessum -
ástund með afbrigðum góð og félagsstærðum hinni ástund í þessum ástund.

Reykjavík 14. jan. 1945.

P. J. Petersen.